

Posudek vedoucího diplomové práce Martina Adamce „Řízení o rozkladu“

Předložená diplomová práce o rozsahu 155 stran je kromě úvodu a závěru rozčleněna do několika kapitol. Po úvodu zařadil autor kapitolu o právním vývoji institutu rozkladu od vzniku samostatného československého státu do účinnosti současného správního řádu. Další kapitola se zabývá postavením rozkladu v systému řádných opravných prostředků a jeho platnou právní úpravou. Následuje kapitola, ve které autor podrobně rozebírá zahájení a průběh řízení o rozkladu, včetně úpravy rozhodnutí o rozkladu. Ve čtvrté kapitole se autor věnuje postavení, složení a jednání rozkladové komise a uvádí příklady dvou rozkladových komisí – Ministerstva vnitra ČR a České národní banky. Pátá kapitola se zabývá komparací s některými zahraničními právními úpravami. Šestá kapitola shrnuje a hodnotí institut rozkladu a řízení o něm, v závěru se diplomant vyslovuje pro zachování rozkladu jako samostatného řádného opravného prostředku. Práce je doplněna přílohami, které obsahují zejména statuty vybraných rozkladových komisí a jejich jednací řády.

Autor si vybral zajímavé a aktuální téma, které je ovšem složité na teoretické zpracování i na řešení aplikačních problémů. Z předložené diplomové práce je zřejmé, že zvolené téma je předmětem zájmu autora, na jeho zpracování se pečlivě připravil studiem dostupné literatury, judikatury i dalších pramenů, které řádně cituje. Velmi kladně lze hodnotit samostatný přístup autora k zpracovávanému tématu a vyjádření vlastních názorů. Obsah práce odpovídá zvolenému názvu, systematika je vhodně zvolena. Autor se vyjadřuje kultivovaně, srozumitelně a logicky předkládá problémy i jejich řešení. Jako velmi přínosnou hodnotím jeho podrobnou a pečlivou analýzu jednotlivých otázek zvoleného tématu.

Zcela souhlasím s názorem autora, že by bylo zapotřebí nerozšiřovat, ale naopak zužovat případy, kdy zvláštní zákony stanoví příslušnost ústředního správního úřadu (nebo dokonce ministra) k řízení v prvním stupni. K relativně časté aplikaci ustanovení o rozkladu přispívá též organizace veřejné správy v České republice. Vzhledem k východiskům, problémům legislativního vyjádření i aplikace institutu rozkladu se však též nabízí zvážení jiné alternativy řešení. Protože řadu otázek jsem s diplomantem prodiskutovala v rámci konzultací k diplomové práci, omezím se jen na uvedení některých připomínek, resp. námětů pro diskusi při ústní obhajobě:

- Str. 30 – Termíny „nezávislost a nestrannost“ správního řízení zřejmě autor rozumí objektivnost, nezaujatost správních orgánů, které vedou správní řízení.
- Str. 45 – Je možné dokazování v řízení o rozkladu? Kdo by jej prováděl? Mohlo by být nařízeno ústní jednání? Uplatní se v řízení o rozkladu ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu?

- Str. 69 – 70 – Pozitivně hodnotím, že se autor zabýval i spornými případy, např. podáním rozkladu proti rozhodnutí rozhodčího orgánu zdravotní pojišťovny.
- Str. 78 – Zajímavá je otázka, zda lze členy rozkladových komisí považovat za úřední osoby ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu? Jaké argumenty by autor uvedl pro závěr, že jimi nejsou?
- Str. 80 – Mohl by se účastník řízení, příp. jiná osoba domáhat práva znát jména členů rozkladové komise prostřednictvím žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb.?
- Str. 84 – V souvislosti s úvahami o postavení členů rozkladových komisí je zajímavá otázka, zda by na nich bylo možné požadovat regresní úhradu podle § 16 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.
- Str. 90 – Jednání a zejména hlasování „per rollam“ je velmi sporné.

Předloženou diplomovou práci rozhodně doporučuji k ústní obhajobě, považuji ji za nadprůměrnou. Při ústní obhajobě by se mohl diplomant vyjádřit k výše uvedeným otázkám.

V Praze dne 13. 5. 2015

doc. JUDr. Helena Prášková, CSc.

Posudek vedoucího diplomové práce Martina Adamce „Řízení o rozkladu“

Předložená diplomová práce o rozsahu 155 stran je kromě úvodu a závěru rozčleněna do několika kapitol. Po úvodu zařadil autor kapitolu o právním vývoji institutu rozkladu od vzniku samostatného československého státu do účinnosti současného správního řádu. Další kapitola se zabývá postavením rozkladu v systému řádných opravných prostředků a jeho platnou právní úpravou. Následuje kapitola, ve které autor podrobně rozebírá zahájení a průběh řízení o rozkladu, včetně úpravy rozhodnutí o rozkladu. Ve čtvrté kapitole se autor věnuje postavení, složení a jednání rozkladové komise a uvádí příklady dvou rozkladových komisí – Ministerstva vnitra ČR a České národní banky. Pátá kapitola se zabývá komparací s některými zahraničními právními úpravami. Šestá kapitola shrnuje a hodnotí institut rozkladu a řízení o něm, v závěru se diplomant vyslovuje pro zachování rozkladu jako samostatného řádného opravného prostředku. Práce je doplněna přílohami, které obsahují zejména statuty vybraných rozkladových komisí a jejich jednací řády.

Autor si vybral zajímavé a aktuální téma, které je ovšem složité na teoretické zpracování i na řešení aplikačních problémů. Z předložené diplomové práce je zřejmé, že zvolené téma je předmětem zájmu autora, na jeho zpracování se pečlivě připravil studiem dostupné literatury, judikatury i dalších pramenů, které řádně cituje. Velmi kladně lze hodnotit samostatný přístup autora k zpracovávanému tématu a vyjádření vlastních názorů. Obsah práce odpovídá zvolenému názvu, systematika je vhodně zvolena. Autor se vyjadřuje kultivovaně, srozumitelně a logicky předkládá problémy i jejich řešení. Jako velmi přínosnou hodnotím jeho podrobnou a pečlivou analýzu jednotlivých otázek zvoleného tématu.

Zcela souhlasím s názorem autora, že by bylo zapotřebí nerozšiřovat, ale naopak zužovat případy, kdy zvláštní zákony stanoví příslušnost ústředního správního úřadu (nebo dokonce ministra) k řízení v prvním stupni. K relativně časté aplikaci ustanovení o rozkladu přispívá též organizace veřejné správy v České republice. Vzhledem k východiskům, problémům legislativního vyjádření i aplikace institutu rozkladu se však též nabízí zvážení jiné alternativy řešení. Protože řadu otázek jsem s diplomantem prodiskutovala v rámci konzultací k diplomové práci, omezím se jen na uvedení některých připomínek, resp. námětů pro diskusi při ústní obhajobě:

- Str. 30 – Termíny „nezávislost a nestrannost“ správního řízení zřejmě autor rozumí objektivnost, nezaujatost správních orgánů, které vedou správní řízení.
- Str. 45 – Je možné dokazování v řízení o rozkladu? Kdo by jej prováděl? Mohlo by být nařízeno ústní jednání? Uplatní se v řízení o rozkladu ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu?

- Str. 69 – 70 – Pozitivně hodnotím, že se autor zabýval i spornými případy, např. podáním rozkladu proti rozhodnutí rozhodčího orgánu zdravotní pojišťovny.
- Str. 78 – Zajímavá je otázka, zda lze členy rozkladových komisí považovat za úřední osoby ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu? Jaké argumenty by autor uvedl pro závěr, že jimi nejsou?
- Str. 80 – Mohl by se účastník řízení, příp. jiná osoba domáhat práva znát jména členů rozkladové komise prostřednictvím žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb.?
- Str. 84 – V souvislosti s úvahami o postavení členů rozkladových komisí je zajímavá otázka, zda by na nich bylo možné požadovat regresní úhradu podle § 16 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.
- Str. 90 – Jednání a zejména hlasování „per rollam“ je velmi sporné.

Předloženou diplomovou práci rozhodně doporučuji k ústní obhajobě, považuji ji za nadprůměrnou. Při ústní obhajobě by se mohl diplomant vyjádřit k výše uvedeným otázkám.

V Praze dne 13. 5. 2015

doc. JUDr. Helena Prášková, CSc.